



PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK  
refpasaret.hu

Pasarét, 2026. január 22.  
(csütörtök)

*Szepesy László*

# ÖRÜLJETEK A REMÉNYSÉGBEN

**Énekek:** 119,17, 119,22-24

**Alapige:** Róma 12,12a

*„A reménységben örvendezők... legyetek”*

## **Imádkozzunk!**

Köszönjük Neked, Urunk, a zsoltáros bátorítását, amit hallhattunk, hogy Benned van a mi reménységünk, és pajzsunk, menedékünk, oltalmunk vagy. Köszönjük Neked, hogy minden nap minden alkalmára igaz ez. Bármikor Hozzád fordulhatunk, és mindig bízhatunk Szentlelked Téged életünkön keresztül is megdicsőítő munkájában.

Köszönjük Neked, hogy egyen-egyenként ismersz bennünket, látod, hogy milyen helyzetben vagyunk, milyen gondjaink, problémáink vannak, mik gyötörnek, mik fájnak nekünk, mi az, amiért hálát adunk, mi az, amiért örömünk van, mert láthatjuk a Te útjaidat, és a Te igéden keresztül megmutatod, merre menjünk tovább.

Köszönjük igédet, hogy lábunk előtt mindig mécsesként világít. Lehet, hogy nem mindig látjuk a fényét, de ez nem az ige miatt van, hanem gyakran szívünk állapota miatt. Köszönjük, hogy most éneken imádkozva is kérhettük, hogy járass minket a Te útjaidon, és azt mutasd meg, hogy szeressük a mi Pásztorunkat követni és az Ő akaratát cselekedni. Kérjük, hogy a Lélek munkálja ezt bennünk, hiszen annyi minden mást szeretnénk, és annyi felé mennénk, kérünk, hogy Ő terelgessen ma este is a Te szavaddal, amelyet a Te juhaid meghallanak és követnek Téged.

Így kérünk, legyen áldásod mai együttlétünkön is, dicsőítsd meg magadat a mi szívünkben, taníts minket útjaidra, munkáld mindazt, amit

## ÖRÜLJETEK A REMÉNYSÉGBEN

---

megígértél az igében, és segíts, hogy mi alázattal, bűnbánattal, hálaadással, engedelmességre készen kövessünk Téged, és így dicsőíthessünk őszinte hittel.

Krisztusért kérünk, hallgass meg!

Ámen.

### *Igehirdetés*

Mai alkalmunkon folytatjuk a Róma 12 tanulmányozását, amelyben Isten meg akarja mutatni nekünk, hogy milyen emberekké akar formálni személyesen minket a Belé vetett hiten és az Ő igéjén keresztül. A mai témánk a reménységben való öröm és örvendezés. Gondolom, mindannyiunknak eszébe jut olyan ember, és ismerünk olyan testvéreket, akikkel majdhogynem bármikor is találkozunk, mindig egyfajta békeséget és örömet sugároznak magukból. Nem azért, minthogyha nekik nem lenne ugyanolyan nehéz az élet, mint másoknak, és nem kellene ugyanolyan veszteségeket, fájdalmakat vagy megpróbáltatásokat átélniük az életben, mint bárki másnak, hanem azért, mert hitük olyan mélyen gyökerezik Krisztusban, hogy az élet viharai és szelei sem mozdíthatják ki őket Belé vetett reménységükből.

Egyszer egy híres evangelizátorról mondták, hogy a legfeszültebb helyzetekben is mindig az embereket megragadó derű sugárzott belőle. Egy alkalommal egy hatalmas stadionban szerveztek evangélizációt, és már készült volna az igei szolgálatra, amikor elment az áram. Képzeltük, világítás nélkül voltak, megszűnt a hangosítás, teljesen leállt minden. Több tízezer ember csendben várt, egyre nagyobb lett a feszültség, a szervezők pánikba estek, hogy akkor most mi lesz. Ez a férfi mosolyogva kilépett a pódium szélére, és hangosítás nélkül csak ennyit szólt: „Úgy tűnik, Isten azt szeretné, ha ma egy kicsit közelebb húzódnánk egymáshoz.” Tehát mindenki jöjjön egy kicsit előrébb. A jelenlévők nevetni kezdtek, előrébb mentek, és így a feszültség kicsit oldódott. Amikor visszatért az áram, nem egy ideges vagy panaszkodó tömeg ült ott, hanem egy örömteli közösség, aki Isten igéjére figyelt. Később megkérdezték a prédikátort, hogy élte át ezt a helyzetet, és hogy tudott ilyen derűs és nyugodt maradni, csak ennyit válaszolt: „Az evangélium jó hír. Ha mi nem örülünk neki, hogyan várhatnánk el ezt másoktól?” Ez a belső öröm volt az, amit sokan megéreztek az ő személyén keresztül. Nem harsány vidámságot, nem mesterkéltséget, hanem mély, csendes bizonyosságot, hogy Isten szeretete erősebb minden körülménynél. Tudom, hogy nagyon sokan szeretnék ilyen örömmel a szívükben élni, és magunkra gyakran úgy gondolunk, hogy de jó lenne állandóan ilyen ör-

vendező keresztyénnek lenni. Mai igénkben Pál apostol az ehhez vezető egyik lépést mutatja meg nekünk, nem mindent, de a Lélek munkáját: „*A reménységben örvendezők... legyetek*”. Ezt szeretném ma egy kicsit részletesebben megvizsgálni, hogy mit is mond Isten igéje erről az örömről.

Az alap, amiről a gondolatmenetet az apostol elindítja, az, hogy keresztyénként van reménységünk. Elvileg így lehetne jellemezni bennünket, hogy mi reményteljes emberek vagyunk, nem olyanok, akik reménytelenül élik a mindennapjaikat. Nem olyan reménységünk van, mint bárki másnak. Mert ugyebár azt sokan mondják: remélem, hogy sikerülni fog majd a vizsgám. Remélem, hogy holnap már jobbra fordul az időjárás. Ezek is egyfajta reménységek, de a keresztyén reménység nem ilyen, mert a mi reményünk Isten ígéretein alapszik. Azokon az ígéretein, amelyekben megígéri – most általánosságban szólva –, hogy jót tesz velünk. Ezek az ígéretetek pedig annyira bizonyosak, hogy szinte már biztos tényként számíthatunk rájuk, hogy be fognak következni. És mit is remélünk? Nem sorolok fel mindent, mert itt ülhetnénk. Könyveket írtak Isten ígéreteiről. De tudjuk jól, hogy vannak olyan ígéretetek, amelyek erre a földi életünkre vonatkoznak: a megtartatásunk, hogy Isten megtart minket az elég kegyelemben; és vannak olyanok, amelyek a jövőre vonatkoznak, amelyek azzal kapcsolatosak, hogy Krisztus majd eljön, feltámaszt bennünket, Isten dicsőségében részesíti az Övéit, és az örök életet adja nekünk. A keresztyén reménységről nagyon sok mindent mond el a Szentírás, amikre most nem fogok kitérni, hanem csak két dolgot szeretnék kiemelni, és főként a másodikról részletesebben beszélni.

Az első az a reménységgel kapcsolatosan, hogy Pál itt a hosszú listában (amit a Róm 12,9-cel kezdődő szakaszban találunk) azután beszél a reménységről, hogy előbb arról szólt, hogy „*az Úrnak szolgáljatok*”. Tehát a szolgálat után beszél a reménységről. Azaz mintegy azt mondja: az Úrnak reménységgel szolgáljatok. Azaz tovább viszi az előző gondolatát. Nemcsak azt mondja, hogy életetek minden pillanatában az Úrnak szolgálói vagytok: családi körben, munkahelyen, gyülekezetben, hanem azt is mondja, hogy mindent, amit tesztek, reménységgel tegyetek. A reménység nélküli szolgálatban ugyanis nincs ott az Úr. Mert hogyan lehetnénk remény nélküliek, ha szolgaként mindig Őrá néznek a mi szemeink? A remény nélküli szolga nem néz Urára, ellenben aki folyamatosan Őrá néz, mert várja, mit mond az ő Ura, „*mit akarsz, hogy cselekedjem?*”; és miközben azt teszi, amit Ő mond, nem végezheti munkáját remény nélkül, hiszen hiszi, hogy Ura okkal és céllal parancsol neki dolgokat, még ha esetleg ő ezeket az okokat és célokat nem minden eset-

## ÖRÜLJETEK A REMÉNYSÉGBEN

---

ben érti és látja meg. De bízunk Urában, hogy meg kell tennie, amit neki parancsol. Isten személye és nekünk adott ígéretei azok, amik reményteljessé tesznek minket minden dolgunkban. Ha van Istenem, ha van Krisztusom, hogy lehetek remény nélküli? Hát nem Őbenne bízom, abban, hogy Ő munkálkodik? Pál tehát azt mondja ki: ne csak ímmel-ámmal végezzétek a mindennapi dolgaitokat, hanem reménykedjétek a ti Uratokban, hogy egyrészt amit Ő parancsol, és aszerint igyekeztek tenni, az tetszik Neki, másrészt ha Ő parancsolta, hogy azt tegyétek, akkor reménykedjétek, hogy Ő majd felhasználja a maga idejében. Nem biztos, hogy az lesz az eredménye cselekedetünknek, amit mi akarunk, de higgyük el, hogy az isteni tervben megvan a maga helye és célja.

Sokszor elcsüggedünk, hogy nincs értelme annak, amit teszünk, nem remélünk semmi változást vagy áldást az elvégzett munkából. Pál azonban pont arra bátorít minket, hogy ne magunkra nézzünk a reménységben, hanem Istenre, mert a reménység mindig Istenre néz, mert nem magamban reménykedem, hanem az Úrban. Mert ha a szolgálat, mindennapi teendőim közben csak a saját képességeimre és erőmre nézek, akkor elcsüggedhetek, akkor van okom arra, hogy pesszimista legyek, mert én gyarló bűnös vagyok, erőtlen is, el is bukom sokszor. Ellenben ha az Úrra nézek, és abban bízom, hogy amikor engedelmeskedni igyekszem, akkor is Ő munkálkodik, akkor reményteljesen végezhetem a dolgomat. Mi tehát a lényege a reményteljes szolgálatnak? Az, hogy abban bízunk, hogy nem egyedül munkálkodunk. Nem én szolgálom az Urat önerőből, hanem az Ő Lelke erejéből, indíttatásából lehetek munkatársa az Úrnak úgy, hogy mindvégig Ő hordoz, őriz meg, ad kitartást, amíg el nem végzem a rám bízott feladatot. Az Úrnak szolgálni reménységgel azt jelenti, hogy az Ő bennem végzett munkájában is bízom aközben is, hogy tudom, nekem kell cselekednem, engedelmeskednem, tennem az Ő akaratát. Tehát itt nem arról van szó, hogy elhárítok minden felelősséget, vagy hogy ne lenne tudatos része a szolgálatomnak; hanem tudom, hogy Ő az, aki munkálja bennem „*mind az akarást, mind a véghezvitelt*”. Reményteljesen szolgálni így lehet: elsősorban az Úrban, és nem magamban bízva. És higgyük el, sokkalta nagyobb reménységet nyerünk abban, ha Őbenne bízunk, mintha magunkban bíznánk, mert az Úr nagyobb, mint mi vagyunk.

Ennek a reménységnek pedig – mondja Pál – van egy gyümölcse, következménye, mégpedig az öröm. „*A reménységben örvendezők... legyetek*”, ez gyümölcse, következménye a reménységünknek. Gyümölcsnek nevezi Pál apostol az örömet, mert fel akarja hívni a figyelmünket a reménység és az öröm közötti szoros kapcsolatra. Ahhoz, hogy ezt

megértsük, hogy milyen is ez a kapcsolat, néhány kérdésre válaszolnunk kell. Először is röviden tisztáznunk kell, hogy mi is a keresztyén öröm. Ha őszinték vagyunk, akkor be kell látnunk, hogy nehéz szavakba öntenünk bizonyos érzéseinket. Ilyen ez az öröm is. Én most mégis hadd tegyek kísérletet arra, hogy az igéből vett 3 ellentétpárral megpróbáljam körülírni, hogy mi az, ami nem jellemző erre a keresztyén öröme, és mi az a 3 dolog, ami pedig jellemzi.

Először is ki kell mondanunk, hogy a keresztyén öröm nem az akaratunk megnyilvánulása, tehát nem valami akarati cselekvés. Nem olyan cselekedet, amit akarva teszünk, hanem szívünk spontán érzelmi reakciója, mondhatni válasza arra, ami velünk történik. Ez nem azt jelenti, hogy az öröm létrejötte során ne kellene akarnunk foglalkozni pl. olyan dolgokkal, amelyek örömet adhatnak nekünk, hanem hogy az öröm lényege nem az akaratunkkal, hanem érzéseinkkel kapcsolatos. A hívők és nem hívők öröme ebben az egy dologban egyezik. Péter apostol az 1Pét 1,8-ban azt mondja, hogy miközben Krisztus visszajövetelére és az üdvösségre várunk, „*kibeszélhetetlen és dicsőült örömmel*” örvendezve tehetjük ezt. De mikor erről beszél Péter, akkor nem egy általunk meghozott döntésről ír, hanem egy belső érzésről. Értsük jól, Testvérek: dönthetünk úgy, hogy elmegyünk a boltba, dönthetünk úgy, hogy beolttatjuk magunkat egy vírus ellen, de hasonló módon nem dönthetünk úgy, hogy majd örülni fogunk. Dönthetsz úgy, hogy olyan dolgokat teszel, amelyek örömet okozhatnak neked – kirándulsz az erdőben, meglátogatod az egyik testvért, elolvashatsz egy zsoltárt –, de az, hogy valóban örömet érzel-e, nem áll a hatalmadban, mint az, hogy sok más dolgot megcselekszel. Mert tehetünk bármit, akár még ugyanazt a dolgot is többször, lehet, hogy egyszer örömet okoz nekünk, máskor pedig nem. Ezt értem azon, hogy az öröm spontán dolog. Felkészülhetsz rá, mint amikor felhúzod a vitorlát a hajón, de a szelet nem te fújod hozzá, az nem áll hatalmadban. A Szentlélek ott fúj, ahol és amikor akar. Az öröm pedig a Gal 5,22 szerint a Lélek gyümölcse. Ez az első ellentétpár, ami jellemzi az örömet: a keresztyén öröm nem az akarat cselekedete, hanem a szív spontán érzelmi reakciója.

Másodszor: a keresztyén öröm nem felületes és törékeny, hanem mély és szilárd. Ezt azért kell kimondanunk, mert meg kell különböztetnünk a világi örömtől. A Biblia ugyanis a hívők örömét úgy írja le, mint ami a fájdalom és a szenvedés közepette is virágzik. Megismétlem: a keresztyén öröm a fájdalom és a szenvedés közepette is virágzik. Ez a legtöbb földi, bűnös szívből származó örömről nem mondható el. Az 1Thessz 1,6 azt mondja, hogy a gyülekezet tagjai sokféle szorongattatás

## ÖRÜLJETEK A REMÉNYSÉGBEN

---

közepette a Szentlélek örömevel fogadták be az ígét. A körülmények szörnyűek voltak: szorongatásnak nevezi Pál, azt mondja, mégis a Szentlélek örömevel fogadtátok be az ígét. A 2Kor 8,2 azt mondja: „*a nyomorúság sok próbái közt is bőséges az ő örömük*”. Igazi nyomorúságban éltek, mégis bőséges volt az örömük. Ez nyilvánvalóan nem a hitetlen ember öröme, amely a szenvedésben a legtöbbször eltűnik, elpárolog, hanem olyan Istentől való öröm, amely nemcsak kitart, hanem úgy tűnik, hogy a szenvedésben még valamennyire virágzik is. Még megdöbbentőbb olvasni, hogy Pál öröme nem csupán a szenvedés mellett létezhetett, hanem még a bánat közepette is, amit ugyebár az öröm ellentétéként ismerünk. Mégis azt mondja Pál, hogy a hívő emberben egyszerre lehet jelen a kettő: a mi bánatunk nem oltja ki Isten örömét bennünk. A 2Kor 6,10-ben így ír Pál magáról: „*Mint bánkódók, noha mindig örvendezők...*” Ezt értem az alatt, hogy a keresztyén öröm nem felületes és törékeny, hanem mély és szilárd. Mint egy fa, amely mélyen meggyökerezett a földben, amit semmilyen szélvihar nem képes kidönteni. Miért ilyen a keresztyén öröm? Azért, mert olyan reménységből fakad, amelyet soha senki nem vehet el tőlünk. Mindaz, amit Isten nekünk ígért, és Krisztusban nekünk adott, mindig is a miénk lesz, történjenek velünk a legszörnyűbb dolgok is. Ez a második ellentét, amivel a Szentírás jellemzi a keresztyén örömet: nem felületes és törékeny, mulékony, hanem mély és szilárd.

Harmadszor: a keresztyén öröm nem természetes, hanem lelki eredetű. Ez különbözteti meg a keresztyén örömet minden más örömtől. Amikor a Szentírás valamit lelkinak nevez, az a legtöbb esetben azt jelenti, hogy a Szentlélektől származik. Soha ne kövessük el azt a hibát, hogy valamit azért tartunk lelki dolognak, mert a lélekkel kapcsolatos, attól még nem lesz lelki, hogy a lélekkel kapcsolatos, és úgy se tévedjünk, hogy valamit bűnösnek nevezünk csak azért, mert a testtel vagy az anyagi dolgokkal kapcsolatos. Ez a beskatulyázás nem igaz, hogy valami a lelkekkel kapcsolatos, akkor az lelki rögtön, vagy ha valami a testtel kapcsolatos, az bűnös. Ezt felejtsük el, Testvérek. A büszkeség bűnös dolog, és ezért sajnos megszokottá vált, az emberek számára úgy mond természetes, de mégis lelki, mert a büszkeség a lélekben lakik, az emberi szívben. Az irigység természetes sajnos, de az ember lelkében lakik. Ugyanez vonatkozik a féltékenységre, a haragra, a viszályra, az önsajnálatra, a neheztelésre, a keserűségre, a kapzsiságra, a gyűlöletre, az önzésre. Ezek mind lelki dolgok, és nem jók. Tehát attól még, hogy valami a lélekkel kapcsolatos, nem lesz azonnal lelki, nem lesz jó. Mindezek az ember bensőjéből fakadnak, de a Biblia nem nevezi őket lelki

dolgoknak. Természetesnek, azaz bűnösnek nevezi őket, mert nem szükséges a Szentlélek különleges, természetfeletti hatása ahhoz, hogy létrejöjjenek. A bűnös szív produktumai. Ezeket a dolgokat a saját bűnös természetünk hozza létre. Ezért nevezi a Szentírás természetesnek. Ami valamit lelkivé tesz, az az, hogy Isten Lelkének különleges hatására, munkájára jön létre, és Isten Lelkének jellemzőit hordozza magán. Tehát amikor azt mondjuk, hogy a keresztyén öröm lelki, nem természetes, akkor az alatt azt értjük, hogy Isten Lelke hozza létre és munkálja ki bennünk, és olyan öröm, amilyen Isten öröme is, nem független Tőle.

A Gal 5,22 mondja, hogy a Lélek gyümölcse az öröm, a Szentlélek gyümölcse. Az 1Thessz 1,6 azt mondja, hogy a gyülekezet tagjai sokféle szorongatás között a Szentlélek örömével fogadták be az igét. A Róm 14,17 szerint „*Isten országa... igazság, békesség és Szent Lélek által való öröm*”. Jézus pedig több alkalommal is mondta, hogy azt akarja, hogy az Ő öröme legyen tanítványaiban (Jn 15,11; 17,13). Rengeteg bibliai bizonyíték van arra, hogy a keresztyén öröm nem csupán az emberi lélek terméke, amely nekünk tetsző eseményekre, körülményekre reagál. Ez Isten Lelkének munkája, gyümölcse bennünk. És ez nem csupán emberi öröm; ez Krisztus öröme, amely beteljesül bennünk.

Ezt azért fontos hangsúlyoznunk, hogy az igazi örömet meg tudjuk különböztetni a hamis örömtől. A lelki dolgokban is van olyan bűnös öröm, amelyet sajnós sokan tévesen lelki örömnek vélnék. Felteszek egy kérdést, becsapós. Az ige örömmel fogadása vajon lelki dolog vagy bűnös? Hogy lehet fogadni az Úr igéjét? Jézus Krisztus a magvetőről szóló példázatban egy bűnös örömről is beszél. Arról beszél, hogy a köves helyre hullott mag az az eset, amikor egy ember látszólag örömmel fogadja Isten igéjét, de mivel nem volt gyökere benne, ezért az első megpróbáltatás után kiszárad a szívéből, és elpusztul a mag és a növény. Látszólag az ember Isten igéjének örült, mikor hallotta, de mégsem történt valódi megtérés, Krisztussal való egyesülés, Benne való meggyökerezés. Azaz ez az öröm nem a bennünk lakó Isten Lelkének műve volt – hangsúlyozza Krisztus. Miért tűnt el ez az öröm olyan könnyen? Miért volt olyan felületes és törékeny? Azért, mert nem Istenben való öröm volt, hanem csupán néhány olyan vigasztalás, amelyet a bűnös szív megragadott, tetszett neki a gondolat. Amikor azonban a szenvedések, az üldözések és a nehéz idők jönnek, ezek a tetsző gondolatok eltűnnek, és velük együtt az öröm is. Erről beszél Krisztus, hogy a nap heve kiszáritotta rögtön ezt a növényt. Mert nem a Lélek gyümölcse volt, nem Krisztus öröme volt, amely Istenben gyönyörködik, függetlenül a külső körülményektől.

## ÖRÜLJETEK A REMÉNYSÉGBEN

---

Mi tehát az öröm? Először is, nem az akarat cselekedete, hanem a szív spontán érzelmi reakciója, válasza. Másodszor, nem felületes és gyenge, hanem mély és szilárd. Harmadszor, nem természetes, hanem lelki eredetű, Szentlélektől származó.

Mindezeket figyelembe véve tegyük fel a következő kérdést, ami sokakat foglalkoztat: meg lehet parancsolni ezt az örömet? Isten megparancsolhatja-e nekünk, hogy örüljünk, ha az öröm nem az akaratunk cselekedete (mint ahogy arról volt szó), hanem a szív spontán érzelmi reakciója, és megparancsolhatja-e nekünk annak ellenére, hogy ez az öröm nem bűnös természetünk terméke, hanem a Szentlélek gyümölcse? Megparancsolhatja nekünk ilyen kondíciók mellett, hogy örüljete? A Szentírás számos igéje világos választ ad nekünk, hogy igen. Isten megparancsolhatja nekünk ezt az örömet, és meg is parancsolja ezt. A Mát 5,12 azt mondja: *„Örüljete és örvendezzete, mert a ti jutalmatok bőséges a mennyekben”*. Az 1Thessz 5,16 azt parancsolja: *„Mindenkör örüljete!”* Felszólító mód szerepel az eredeti görög nyelvben. Ugyanez szerepel a Fil 4,4-ben: *„Örüljete az Úrban mindenkör, ismét mondom: örüljete!”* Az 1Pét 4,13 azt mondja, hogy ha részünk van Krisztus szenvedéseiben, örüljünk. És még számtalan ígét lehetne felsorolni, ahol Isten megparancsolja nekünk ezt az örömet. Ezek az ígék világosan felszólítanak minket az örömrre. Tehát a válasz: igen, Isten megparancsolhatja és meg is parancsolja népének, hogy örüljön. Annak ellenére, hogy az öröm nem az akaratunk által irányítható, és annak ellenére, hogy az Isten Lelkének gyümölcse, mégis megparancsolja nekünk, hogy örüljünk! Miért teszi ezt? Azért, mert Isten személye ezt megköveteli, Isten végtelenül méltó az örömünkre. Ha Vele találkozunk, kizárt dolog, hogy ne részesüljünk ebben az örömben, mert az Ő személye váltja ki ezt az örömet. Minden reménység, amit ad nekünk, ami bennünk él, Őrá vezethető vissza. És mert az egyetlen dolog, ami Isten örvendezésre felszólító parancsa és az öröm megtapasztalása között áll, Testvérek, ami miatt nem érezzük magunkban ezt az örömet, az a bűnös szívünk. A bűnös szív az, amely jobban örül a világ dolgainak, mint Istennek. És ha megpróbáljuk mentegetni engedetlenségünket (mert engedetlenek vagyunk ennek a parancsnak, ha nem örülünk Isten személyének) azt mondva: „nem tudok örülni Istennek, mert bűnös a szívem”, akkor ezek a szavak nem megmentenek minket, hanem elítélnek. Magam mondom ki a saját ítéletem okát. Bűnös szívem miatt nem tudok örülni Isten személyének és Jézus Krisztusnak és a váltságnak, amit Ő elvégzett. Elítélnek ezek a szavak, mert világossá teszik, hogy én vagyok az oka annak, a bűnös szívem, hogy nem tudok örülni Istennek. Isten igazságos, ami-

kor megparancsolja teremtményeinek, hogy mély, lelki örömeiket leljék az Ó Személyében. Miért? Mert Ádámot és Évát olyannak teremtette, hogy ők örömet találtak Istenben. Bűnös, megromlott szívünk miatt nem látunk semmi örvendetes dolgot magunktól Istenben a bűneset és a romlásunk miatt. Ezért igenis igazságos Isten, mert olyannak teremtette az emberi természetet, hogy örömmel válaszolt volna Isten személyére, jelenlétére, de a bűnös romlottságunk miatt már ez távol van tőlünk: nem vagyunk képesek magunktól Istennek örvendezni a magunk hibájából. Az igazságosság viszont nem szűnik meg kötelesség lenni csak azért, mert gonoszak vagyunk. Szívünk romlott állapota nem mentesít bennünket attól, hogy örvendezzünk kellene Istenben.

És itt érkezünk el az utolsó kérdésünkhöz: akkor mégis hogyan tudjuk betartani ezt a parancsolatot? Tudjuk, hogy Krisztus töltötte be teljesen helyettünk, de a Lélek mégis mit végez el bennünk, hogy törekedjünk ennek a parancsnak engedelmeskedni? Az ige azt mondja: *„a reménységben örvendezők”* legyetek, tehát azt kérdezzük: hogyan kapcsolódik a reménység a parancs betartásához? És mivel a keresztyén öröm a Szentlélek gyümölcse is – ahogy azt mondtuk –, azt is meg kell kérdeznünk: hogyan kapcsolódik egymáshoz a Szentlélek és a reménység az öröm előidézésében? A választ a Róm 15,13-ból hadd olvassam. Így szól: *„a reménységnek Istene pedig töltsön be titeket minden örömmel és békeséggel a hívésben, hogy bővölködjetek a reménységben a Szent Lélek ereje által”*. A híres bibliamagyarázó, Matthew Henry ezt írja erről a versről: *„A hívők öröme és békéje elsősorban reménységükből fakad. Az, ami rájuk vár, csekélység ahhoz képest, ami számukra örökségként fenn van tartva”* – azaz ami ebben az életben ránk vár, az csekélység ahhoz képest, ami a mennyei örökség számunkra –; *„ezért minél nagyobb a reménységük, annál nagyobb az örömük és békéjük... A keresztyéneknek törekedniük kell a bőséges reménységre, és azért kell dolgozniuk”* (Kommentár a Róm 15,13-hoz). De hogyan kapcsolódik ez a reménység és öröm a Szentlélek munkájához? Pál ezt mondja nekünk a Róm 5,5-ben: *„a reménység pedig nem szégyenít meg; mert az Istennek szerelme kitöltetett a mi szívünkbe a Szent Lélek által, aki adatott nekünk”*. Azt mondja tehát Pál apostol, hogy reménységünk alapja, ami megingathatatlan: Isten szerelme. Reménységünk alapja Isten irántunk való szerelme. A Szentlélek munkája pedig az, hogy ezt a szeretetet kiárassza a szívünkbe, hogy lássuk, megértsük és megbecsüljük azt. Így már összeállnak a darabkák, Testvérek: először is ott van Isten szeretete, amely kiválaszt, elhív minket, igazzá tesz és garantálja nekünk, hogy részesüljünk Isten dicsőségében az örök életben. Aztán ott van a Szentlélek munkája,

## ÖRÜLJETEK A REMÉNYSÉGBEN

---

aki Isten szeretetét hit által, igéjének elhívésén keresztül is kiárasztja a szívünkbe, hogy felismerjük és megbecsüljük ezt a szerelmet. Ezután Isten szeretetéből még a szenvedés közepette is megingathatatlan reménységünk nő ki. És végül, ebben a reménységben örülünk. Az ige szépen összerakja ezt a folyamatot, hogy Isten hogyan munkálja ezt ki bennünk.

Hogyan küzdünk tehát ezért az örömért? Mit tegyünk a mindennapi élet hullámvölgyeiben? Először is ismerjük el, hogy természetünknel fogva bűnösök vagyunk, és tehetetlenek vagyunk abban, hogy olyan emberekké váljunk, akik Isten dicsóságában örvendeznek, nem pedig a saját dicsóságukban. Ismerjük meg bűnös szívünket, hogy magától nem lel örömet Istenben. Másodszor, kiáltsunk a reménység Istenéhez, hogy küldje el a Lelket, és öntse ki az Ő szeretetét a szívünkbe, adjon hitet elfogadni az Ő szeretetét és szerelmét. Harmadszor, összpontosítsunk a Biblia igéire, kijelentéseire és bizonyítékaira, amelyek Isten szeretetét mutatják nekünk, bűnbánó bűnösöknek. Például olvassuk el a Róm 8,35-39 bátorítását, miszerint semmi és senki nem választhat el minket Krisztus szerelmétől. Vagy olvassuk el azokat az igeszakaszokat, amikben úgy mutatkozik meg az Úr, és úgy mutatja meg az Ő kegyelmét, és az Ő hűséges szeretetét, hogy az a legmélyebb helyzetekből emeli ki az Övéit. És amikor Isten szeretete megtöltött minket reménységgel Isten Lelkének munkája révén, örülünk ebben a reménységben, örülünk a mi megváltó Urunknak, Jézus Krisztusnak! *„Reménységben örvendezők.”* Nem reménytelenül örvendezők, és nem is csak szomorúan reménykedők; *„reménységben örvendezők... legyetek”*.

Higgyük el: Isten soha nem parancsolja meg nekünk, gyermekeinek, hogy legyünk boldogok, ha nincs mire várnunk. De az evangélium az a jó hír, Testvérek, hogy mindig van valaki, akire várhatunk: az Úrra magára. Ő a mi reménységünk. Őt várjuk, és Isten Lelke az Ő ígérete szerint meg fogja tölteni örömmel a szívünket.

### ***Imádkozzunk!***

Dicsőítünk Téged, Úr Jézus Krisztus, hogy mindent elvégeztél, amit az Atyától hallottál, és köszönjük, hogy helyettünk is tökéletesen engedelmeskedtél minden Ő parancsának. Magasztalunk azért, hogy láthatjuk ezt a Vele való kapcsolatodban is, mint örvendeztél, valahányszor Őrála beszéltél, vagy imádságban Ővele voltál. Köszönjük, hogy az evangéliumok ezt is elénk adják. Köszönjük a Lélek csodálatos munkáját és ígéretét, hogy ezt az örömet gyümölcsként termi mibennünk is.

Bocsáss meg nekünk azért, valahányszor elfordulunk Tőled, és megtagadjuk ezt az örömet úgy, hogy földiekhez ragaszkodunk, hogy másban

akarunk örömet lelteni: földi sikerekben, élvezetekben, haszonszerzésben, egymás fölötti hatalmaskodásban vagy bármi másban. Kérünk, bocsásd meg, amikor egyszerű bűnös szívünk öröme megelégtet bennünket, és segíts, hogy ne helyettesíthesse a Benned való igazi örömet. Ezért kérjük, hogy a reménység tüzét is szítsd a szívünkben újból és újból. Segítség, hogy valahányszor olvassuk a Te ígéretet, akkor mindazt, amit benne megígérsz, ami Rólad kiderül, az reménységgé hadd váljon számunkra. És ezáltal is Téged hadd ismerjünk jobban, Hozzád hadd kötődjünk és ragaszkodjunk, ne vessük reménységünket magunkba vagy emberekbe vagy földi dolgokba, hanem egyedül Te legyél a mi Szabadítónk, segítségünk, pajzsunk.

Kérünk, hogy minden akadályt, ami a szívünkben van, amelyeket egyen-egyenként látsz, vedd el, rombold le, és erősíts minket a belső ember szerint, akinek újulása van annak hasonlatosságára, aki teremtette azt. Kérünk, hogy valóban Krisztus természete is hadd formálódjon ilyen módon is bennünk.

Kérünk, hogy tudjunk örülni az örülőkkel, de ha itt van az ideje, akkor sírni a sírókkal. Eléd hozzuk gyászolóinkat. Legyél Te az ő vigasztalójuk, aki magad vagy a feltámadás és az élet és a minden vigasztalás Istene. És betegeinknek is, akiknek testi fájdalmuk van nap mint nap, betegágyon fekszenek, vagy éppen testükben érzik a bűnös mulandóságot, kérjük, Te adj hitben erősséget, Hozzád való ragaszkodást. És dicsőítünk azért, hogy a Tőled való öröm nagyobb lehet minden fájdalomunknál és szenvedésünkénél is. Eléd hozzuk a lelkileg megterhelteket. Te vagy képes, Urunk, megerősíteni és megszabadítani bennünket, könyörülj, kérünk, rajtunk.

Eléd hozzuk országunk és egyházunk vezetőit is. Köszönjük, hogy Lelked őket is fel tudja használni akarata és munkája elvégzéséhez. Add Lelked bölcsességét, világosságát nekik döntéseik során. Könyörgünk Európa vezetőiért is, Te vezesd őket a béke útjára, és könyörülj így kárpátaljai testvéreinken és mindenkin, aki háborútól szenved. Kérünk, hogy Te, a béke Fejedelme, hozd el és teremtsd meg a békét.

De kérünk, Urunk, hogy egy helyen ne adj békességet nekünk: a szívünkben, hogy nehogy megbékéljünk bűneinkkel. Segítség küzdenünk és harcolnunk azok ellen nap mint nap. És mindeközben add, hogy a mi szemünk mindig Rád tekintsenek, Pásztorunkra, és óvj meg bennünket az eltévelyedéstől, nehogy más utakat válasszunk, mint amerre vezetni akarsz bennünket. Köszönjük kegyelmedet is, hogy minden tévelygésünkben Te jó Pásztorként utánunk jössz, és visszavezetsz bennünket a Te ösvényeidre.

## ÖRÜLJETEK A REMÉNYSÉGBEN

---

Így őrizz és tarts meg bennünket minden nap a kegyelemben a hit útján. És kérünk, hogy így dicsőítsd meg magadat újból és újból a mi szívünkben. Köszönjük, hogy megígérted, hogy velünk maradsz, köszönjük, hogy megígérted, hogy értünk munkálkodva, az Atyát dicsőítve teszed ezt.

Legyen érte áldott a Te háromszor szent neved!

Ámen.

### 119,22-24 zsoltár

22. Szent, igaz igéd ne vedd el tőlem, / Hogy az mindenkor legyen az én számban! / A te beszéded én reménységem,  
Te törvényedet szívemben foglalván. / És azt megtartom én minden módon, / Aszerint élvén most és mindenkoron.
23. Szüntelen járok én nagy örömmel, / Mert parancsolataidat követem; / Szívem mindenkor azokra figyel.  
A királyok előtt bizvást beszélem / A te bizonyosságodat, melyektől / Nem rettenek meg, nem félek szégyentől.
24. Gyönyörködöm a te törvényedben, / Szent parancsolataidat szeretem / Mindenek felett egész életemben.  
Én kezeimet készen felemelem / A te kegyelmes parancsaidra, / És én azokról beszélek mindenha.